

weel katteti siur tek temma ülle sepárrast,
et ta wágga haisis. Ja ennäh — Issand
jälle ukse ees!

“Minge! minge,” woiš emmand agga
weel omma seltslasfelle ütteleđa, “peitke
furno kambri” — ning noormees agga weel
koiast lábbi joosta, kui teine jo kotta as-
tus, ja emmand koihe sure rómoga ta
wasto hüab: “wágga hea et tullite, sest
õige praego kutsuti teid Rae-issandale werd
lastma, kes suremisses on.” — “Ma wot-
tan agga ommad parremad riistad sur-
no-kambri,” ütles issand, árraehmatand
keik nende sannumistest, ja põris senna
kamri minnema, kui emmand ette lüppas,
ja omma seltslast, furno kõrwa tekki al-
la káskis puggeda; sest issand olli üks-
word jo enne koihe wahhel temma párrast
olnud. Se pugges ka koihe senna, ning
teine olli kann-na peäl järrel — wottis
ommad noad kappist, ja tahtis jälle min-
na. Agga õige sellesamma silmapilgo sees

tulli kegi üttelema, et Rae-issand jo hinge
heitnud. “Siis ma tahhan warsti sedda
furnud lahti leigata,” ütles welsker, ja
káskis neid furno-tojaid kutssta.

“Oh, meie waesed!” loi emmand warri-
fema. “Oh, ma waene!” wárrises noor-
mees weel ennam. Sest ta selletas lábbi
tekki aukude náhha, mis tehti, kuida se
welsker ommad noad seadis, omma kue
seljast mahha wottis ja furnoleikamisse-ül-
lefonna selga panni — ka ollid jo need
furnotojad tulnud.

Agga kui ta hakkas wassako káega sed-
da tekki furno peält árra korima — par-
remas káes nugga piddades — pistis
noormees, kui tuul tekki alt minnema ja
kaddus, keik mahha joostes mis ees olli,
keikide eest árra — naer agga süddames
ja ei mitte meleparrandamisse nou. — “Mis
se olli?!” hüdis issand. Agga sedda ei
õskand egga tahtnud ükski selletada.